

N:o 58.

Af herr **L. F. Odell**, om tillägg till 20 kap. 1 § ärfdabalken.

År 1890 väcktes af dåvarande riksdagsmannen herr S. Fr. Norén en motion, i hvilken han yttrade: »Tid efter annan har erfarenheten visat att nya lagstadganden erfordras, der redan befintliga icke nog tydligt uttrycka hvad man haft skäl antaga vara lagens anda och mening. Så t. ex. stadgar 20 kap. 1 § ärfdabalken: *»Fader vare sina barns rätte förmyndare»*, men nämner intet om hans rätt öfver barnen i det fall, att han huggas med en medförmyndare, hvilken ofta nog ställes vid hans sida af ekonomiska skäl. Då nu 2 § i samma kapitel *»lägger moder, som frånträdt förmynderskap, vård om barnen och tillägger henne magt att behålla dem i sitt hus och bröd*, synes mig lagens mening vara, att sådan magt äfven skulle inrymmas åt fader.»

»Emellertid har det i flere fall inträffat, att, der fader haft medförmyndare, denne senare äfven tillvällat sig magten öfver barnen och bestämt öfver deras uppfostran och vård emot faderns uttryckliga vilja. I sådant fall står nu fader rättslös gent emot medförmyndaren.»

För att förekomma dylika för det allmänna rättsmedvetandet ofta rent upprörande fall tillät han sig vördsamt hemställa, »att Riksdagen ville besluta följande tillägg till 20 kap. 1 § ärfdabalken: »Har fader begärt eller af annan anledning erhållit medförmyndare för sina barn, vare dock fader berättigad ensam besluta i mål, som barnens uppfostran och vård angår.»

Vid behandlingen inom lagutskottet af denna motion instämde utskottet i motionärens uppfattning af lagens mening, att fader har samma rätt öfver barnens uppfostran och vård som moder, men hemställde, att motionen icke måtte vinna Riksdagens bifall, hufvudsakligen på den grund, att *»det förhållande, som i motionen afses, är i sjelfva verket af*

så ömtålig natur, att lagstiftaren endast med yttersta varsamhet bör ingripa deruti».

Detta yttrande beder jag få anföra såsom orsak, hvarför jag framställer samma önskan som den åberopade motionären. Ty i en så grannlaga och ömtålig fråga är det en brist, om lagen saknar klara och tydliga bestämmelser för sin mening, helst de klara och tydliga bestämmelserna rörande modren i nu antydda hänseende aldrig orsakat obehag. En tydlig och klar bestämning i lagen rörande faders rätt öfver barnens uppfostran och vård skulle bilda ett råmärke mellan fader och medförmyndare i deras omsorg om barnens väl, hvarigenom medförmyndaren skyddades från att inkräkta på fadersmyndigheten.

För att åstadkomma detta och för att förekomma de många obehag och förvecklingar, som nu ofta uppstå mellan fader och hans medförmyndare rörande barnens uppfostran och vård, tillåter jag mig vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville för sin del besluta följande tillägg till 20 kap. 1 § ärfdabalken: Har fader begärt eller af annan anledning erhållit medförmyndare för sina barn, vare dock fader berättigad ensam besluta i mål, som barnens uppfostran och vård angå.

Om remiss häraf till lagutskottet anhålles vördsamt.

Stockholm den 28 januari 1892.

L. F. Odell.